

Didžiuokimės, neniekindami kitų

Visi nortme pagarbos ir įvertinimo ne tikrai savųjų tarpe, bet taip pat kaimynų ir bičiulų tarpe.

Esame laisvi piliečiai, gyvenantys Kanados demokratinėje bendruomenėje, todėl turime teltę išlaikyti savo kultūrinės vertybes - religiją, istoriją ir praeitį. Svarbiausia, tačiau, turime teltę būti laisvi nuo įtartinųjų bei persektojų, turime teltę gyventi vieningoje valstybėje, kur visi lygūs ir nėra "posūnių ir podukrų".

Jūsų Kanados vyriausybė tai įrodė savo pastovia daugakultūrinė politika. Toji politika leidžia visiems mums lygiomis teisėmis puoselėti ir išsaugoti savo kultūrinį palikimą. Toji politika mums padeda suprasti labiau vieni kitus. Ji pastiprina įvairybę programų, kurios randamos provincinėse institucijose, švietimo sistemoje, informacijos šaltiniuose, paventų grupių pastoridyuose, apjungdamos visus Kanados gyventojus.

Vienas daugakultūrinės minoritetijos uždavinys kaip tik yra užtikrinti šią lygybę visiems kanadiečiams, be jokios išimties, kokia bebūtų jų kilmė.

Jūsų Kanados daugakultūrinė politika padeda jums geriau sugyventi savitarpėje, didžiuotis savo kilmė, kultūra ir tautybe, didžiuotis, nepasmerkiant kitų.

DAUGIAKULTŪRIŠKUMAS

— TAI VIENYBĖ, SUPRANTANT VIENIEMS KITUS

L'honorable Norman Cañik
Ministre d'Etat
Multiculturalisme

Honourable Norman Cañik
Minister of State
Multiculturalism

Akimirkos 1977-ųjų Europoje

Alfonso Nakas

(Tęsia iš praeito numerio)

Artėjant prie Katedros. Jos spalva labai šviesiai gelsva, beveik balta. Visos šeštos kolonos. Kairėje pusėje, virš reljefinės skulptūros - dvi vėliavos. Kažkokios raudono ir balto kombinacijos. Kryžiai dingę. Meno galerija... Geriau, negu traušų sandėlis. Bent prilaikoma šitai nuo sugriuvimo. Bet ar žino barbaras, kad už Vilniaus katedros desakravitama istorija jam niekada, niekada neatleis?

Gedimino pilis atremontuota. Kažkur, apie pusę kelio palipus, įrengtas muziejelis. Mes ten neužfrunkame. Lipame į patį viršų. Mano laikais, kai norėdavai pasidžiaugti panorama, gręždavai geležinkelio valdybos rūmų link. Taigi, taigi: direkcija kolejoja. Ir lenkai didžiuodavosi. Dabar žvilgsni tuoj pavergia daugiaaukščių kvartalų grupę. Tie "dangoraižiai" tai ne New Yorko, Chicagos ir ne Detroito. Bet 1970. IX. 6

už Europos miestų statinius nemenkesni. Giminės man aiškina ir aiškina: čia Žirmūnai, ten Lazdynai, ten Karoliniškės. Apeinu bokšto platformą ratu ir vėl nežinau, kur kuris priemiestis.

Įdomiau, koks tuose "dangoraižiuose" gyvenimas? Lankiausi, vaišinausi, trumpiau ir ilgiau buvau trijuose moderniuose butuose Vilniuje ir viename Druskininkuose. Butų, arba mūšiškaip apartamentų, dydis nevienodas. Du lankyti butai turėjo po tris didokus kambarius, virtuvę, tualetą ir sandėliuką. Spėju, kad juose buvo ir po vonios kambarėlių, bet nebesu tikras (tualetai pas juos nuo prausyklų atskirti). Pasakojo, kokia šių butų kvadratura, bet pamiršau. Sakė tik, kad didesnių jau liaudis tikrai negauna ir kad jų reikėjo ilgai palaukti. Kiti du butai - gerokai ankstesni. Berods, ir kambarėliu vienu mažiau. Kad tie didieji butai

nėra anksti, galima spręsti iš ko. Mano sesuo, pirmąją mūsų viešnagės dieną pakvietė vaišių visą Bronės ir mūsų giminę. Susirinkome beveik 40 žmonių. Daugiau kaip 20 buvo susodinta (taip, susodinta!) salonėlyje. Jaunimas išsiskirstė po kitus kambarius. Labai ankštai nesijautėm. Panašias vaišes išgyvenome ir Druskininkuose, tokio pat dydžio, kaip mano sesers, bute.

Plyšių sienose nemačiau. Dažai nesilupo. Priešingai: išdažyta pas seserį labai dailliai. Baldai nestebina nei puošnumu, nei priešingai. Jeigu, kaip esu daug skaitęs, ir tikrai sienos skeldėtų, tinkas byrėtų, durų rankenos nesilaikytų, vandens čiaupai varvėtų, tai, manau, nemaža kaltės tektų ir buto savininkams. Mano sesuo, jos vyras, abu per penkis dešimtis perkopę, gyvenę labai varganuose, ankštuose buteliuose, gal dešimtį ar daugiau metų šio buto laukę, jei-

gu kokių trūkumų radę, pasistengė viską sutvarkyti, kad būtų jauku, patogų visais metų laikais.

Mane stebino to penkiaaukščio, daugiabučio namo laiptų erdvė. Jos sienos rūpus, pilkas tinkas. Rodos, prisiliesi rankove ar petim, ir susitepsi. Taip pat laiptai. Nei linolejumo, nei kilimo, nei pagaliau dažo. Irgi cemeninė pilkuma. Klausiuseserį, kada čia viską užbaigs. Užbaigs? Čia viskas užbaigta. Vaje gi! Tas pats kieme. Tai ne kiemas įprastine reikšme. Tai labai ilga ir platoka aikštė, penkiaaukščių mūrų iš visų pusių apsupta. Joje keletas nedidelių medelių. Prie kai kurių kompleksų prisodinta gėlių. Pakraščiais išvesti cementiniai šaligatviai. Bet visas aikštės centras - smėlinga ir molėta plūta, nuoga žemė. Matau keletą automobilių. Matau įdubimus pilnus vandens. Sausom kojom lietingu metu, kaip šis lėpos mėnuo, prie savo automobilių neprieisi. Kada gi bus užbaigta? Ne, nebe juos klausiu, o patsave. Bijau, kad jie neatsa-

kytų, jog ir čia užbaigta. Juk šioje gyvenvietėje gyvenama jau pora ar trejetas metų. Taip, gal kada užbaigs. Bet gal tik kitame penkmete...

Du ar tris kartus praėjau pro Aušros Vartus. Padarėme ir porą jų nuotraukų. Jie neapšėpę, gražiai, šviesiai išdažyti. Tik kartą mačiau klūpančią vieną moterį.

Šv. Onos bažnytelėn įėjus, galima pasidairyti tik nuo durų. Kai ten lankėmės, tačiau ir klaupkos buvo užtiesita virvėmis, kad nevaikščiotum, kad nesisėstum.

Greta jos - kita bažnytelė, berods, Bernardinų. Prisi pažinsiu, kad Vilniuje gyvenamas tebuvo geriau susipažinęs tik su keturiomis bažnyčiomis: Katedra, šv. Jono šv. Petro ir Povilo, šv. Onos. Kitose keliose per trejus metus gal tebuvo po kartą-kitą įžengęs. Šios kelionės metu iš giminių gavau kelius turistinius leidinius apie Vilnių. Neišvengiamai visuose linksniuojama tik Katedra, šv. Petro ir Povilo, šv. Onos bažnyčios. Visų kitų net vardų vengiama, kaip

maro. Taigi, ir tos, kurias spėju esant Bernardinų. Nuotraukose, fotografuojant šv. Onos bažnytelę, tiesiog neišvengiama ir ją užkliudyti. Kai kur nutraukta jos pusė, kai kur ir visa, bet po nuotrauka apie ją nerasi jokio paaškinimo. Tai tikras propagandistų chamizmas! Ši bažnytelė atdara ir maldininkams, ne tik turistams.

Mums lankantis, buvo rušiamasi sutuoktuvėms. Labai norėjome per sutuoktuves pasilikti, bet jaunieji nebuvo atvykę, o mūsų plane - dar kelios lankytinos vietos. Išėjome. Žiū, jau vestuviniškai suvažiavo. Parko pakrašty paliko mašinas. Žygiuoja. Jaunoji - balta nuo galvos iki kojų: veliumas, sukniā, kojėnės ir bateliai. Jaunasis juoda eilute. Jaunoji dešine ranka įsikabinusi bernelio alkūnėn, o kairėje laiko didelę gėlių puokštę. Pamergių ilgos suknišos įvairių spalvų: žydrai melsvos, violetinės, ružavos. Vyrų eilutės irgi kelių spalvų. Vienodų, be dryžių. Pamergės eina pabrolių dešinėje ir dešinėje rankoje laiko po ilgakotį raudoną gvazdiką. Vyrams po spalvotą gvazdiką prisegta ant kairiojo atlapo, kiekvienam skirtingos spalvos. Pasiutusiai įdomi svita. Šitoks spalvingumas. Ir šitokia drąsa - Vilniuje, pačiame vidudienį, su visa pompa į bažnyčią tuoktis. Smulkėliau vestuvinius aprašiau, nes turiu dvi gerai nusisekusias spalvotas nuotraukas. Dėltų nuotraukų jaučiu sąžinės graužimą. Pirmojoje, kur traukia jaunuosius, ji galvelę palenkė, o jis susirūpinęs, net piktas į aparatą žiūri. Atleisk, jaunasis. Mano nuotraukų nematys enkavedistai. Rūpinkis, jei kur kitur, gal prie bažnyčios durų kas kitas fotografavo, nes apie bažnytelę būriavosi keliolika ar kelios dešimtys žmonių, laukdami mūsų ateinant.

Su oru Vilniuje mums sekėsi. Pasakojo, kad prieš atvažiuojant liję kiekvieną dieną. Gegužė buvusi pasakiškai graži, bet šlapias birželis, šlapia liepa. Mums viešint paprastai lydavo naktimis, kažkada paryčiu, kai mes lindėdavom "Gintare". Dieną kad ir apniukę, šiaip taip išsilaikydavo. Tik vieną dieną pils "kaip iš viedro". Ir vieną dieną kartkartėmis dulkenos.

Tą lietingąją dieną praleidome dolerinėje. Prekių pasirinkimas ne kažin koks. Žinoma, skaičiuojant pavadinimais galėtum išstėti. Šaldytuvai, skalbimo mašinos, TV aparatai, vasariniai ir žieminiai rūbai, moteriški ir vyriški batai, paprasti ir kristaliniai indai, kristaliniai šviesų sietynai, persiški kilimėliai, laikrodžiai, aukskaliai išdirbiniai, net gryo aukso. Jeigu krautuvė būtų amerikietiško K-Mart ploto, jeigu čia paskubomis išminėtos prekės turėtų kas sau vietas specialiuose departmentuose, jeigu, sakysim, batų pasirinkimui būtų bent tūkstantis porų ir toks pat skaičius suknelių bei megstinių, jeigu šaldytuvų matytumei kelias dešimtis ar bent keliolika modelių, savo artimiesiems su doleriais tikrai galėtum padaryti paslaugą. Bet kai krautuvėlė vargiai ar užima ketvirtį standartinio Kresge vieno aukšto ploto, tai prekių rūšių įvairumas kaip tik ir pasako, koks mažas ten kiekvienos prekės skaičius. Vis dėlto, mūsų šio komforto neišlepinti, visi giminės šį tą rado, išsirinko, visi buvo patenkinti, ar bent patenkintus nudavė.

